

BAKA ISTVÁN

Az Angletterre-ben

Már szétterjedtem vörösen, akárha
Borfolt, a mocskos terítőre öntve;
Széthulltam – üvegpooharak
szilánkjá –,
Pincér kezéből részegen kiütve.

Ott voltam mindenütt – engem
citáltak
Cuppogva-kéjjel, mint itallapot;
De rádöbbsentem, hogy mindez
csalás csak,
És hogy sehol, ha mindenütt
vagyok;

Hogy rám is az vár, ami bárki
sorsa:
Ahogy kenyérből, húsból a fasírt,
Gyúratom én is, megborsozva-
sózva,
S hallok szférák zenéjeként a zsírt

Sercegni... Bár nem váltam jó
szakáccsá
E korban, kása mellé jó leszek;
S felismerik a faggyús
húspogácsák
Között vadabb, rjazányi ízemet.

Eméssze meg a vendéglői lárma
E verset is, hadd öblitse le vodka!
Mégis továbbél, odatetoválna
A légerektől keshedt mellkasokra.

Angletterre – leningrádi szálloda, ahol
Jeszenyin 1925 decemberében öngyilkos
lett.